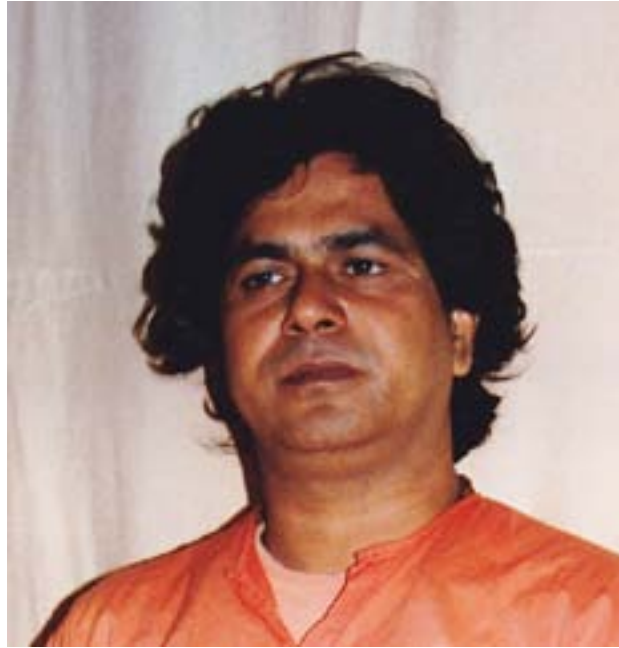

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 24

Uke 49 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda på Shantibu, Alvdal, Norge, 1990. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
-Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

FREDSUNIVERSITETET PÅ TRON

Paramananda kommer igjen til Norge

Neste gang Paramananda kom til Norge, var sommeren 1993. Da hadde han først vært i London hos Bryan, hvor han ankom allerede 4. april, og deretter reist til Italia den 22. i samme måned. Der tilbrakte han mer enn halvannen måned sammen med Alex og alle de andre italienske vennene i Carrara, før han reiste til Usha og andre venner i Tyskland. Jeg møtte ham på Fornebu i Oslo tirsdag den 29. juni sammen med en ny venn, Johnny, og Torleif med sin familie som nå besto av, foruten Anne Siri, døtrene Sandra og Anja Helene. Etter å ha spist middag hos familien til Anne Siri i Oslo, kjørte Johnny Paramananda og meg til sin venninne Unni på Nøtterøy i Tønsberg, hvor vi overnattet. Neste dag reiste vi tilbake til Oslo, hvor Paramananda traff mange nye venner, og samme kveld reiste han og jeg alene med nattoget til Alvdal.

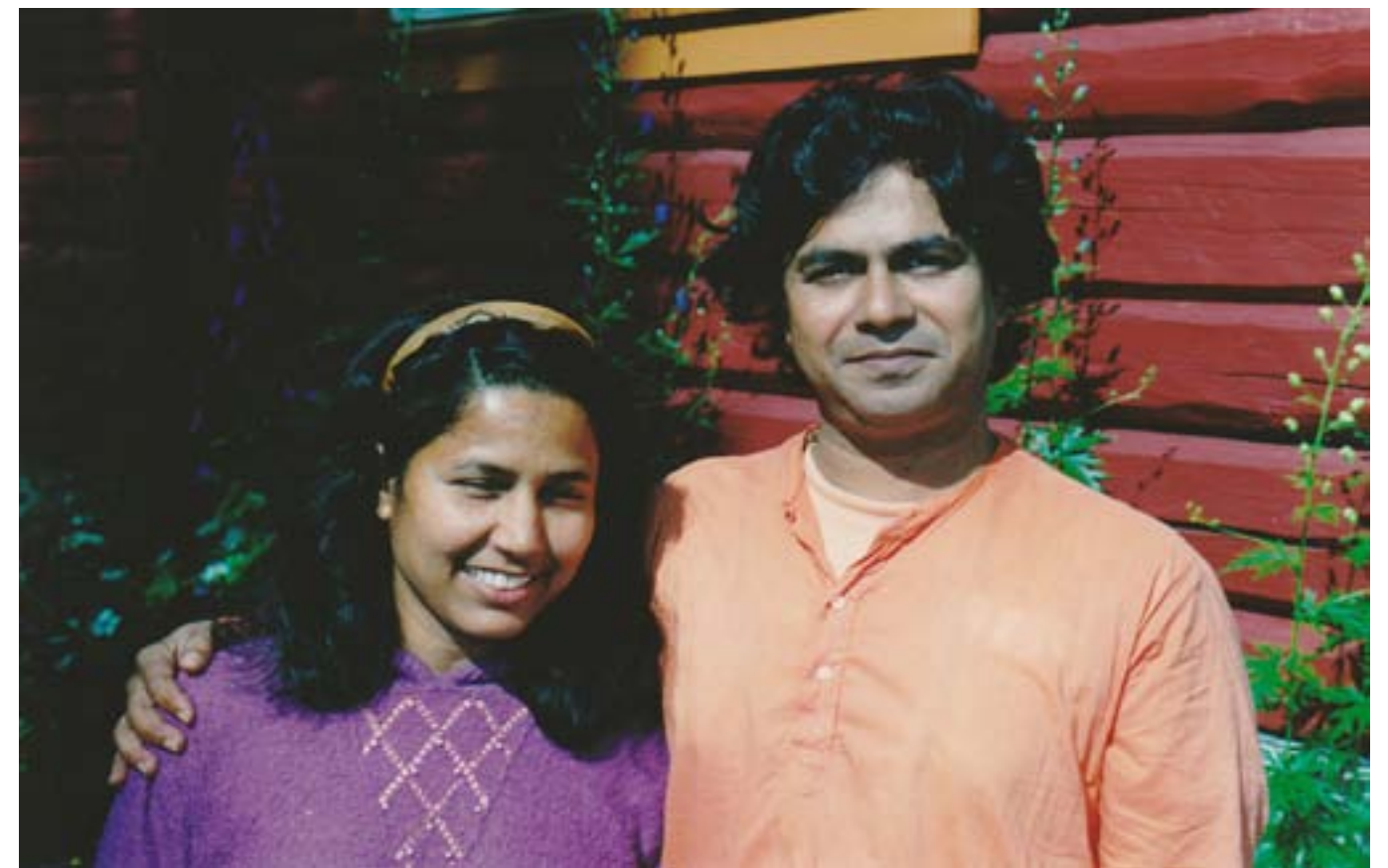
Vi ankom Shantibu ved firetiden om morgenen og ble tatt imot av Tripti Ma på hennes fødselsdag 1. juli. Hun kunne neppe ha fått en bedre fødselsdagspresang enn tilstedeværelsen av Paramananda! Da jeg en stund var alene med ham, fortalte han meg følgende, som jeg allerede ante noe av, men som nå ble bekreftet:

Tripti Ma var Gauri Ma i sitt forrige liv. Dere to møttes på en pilegrimsferd ved Udaya Giri og ble veldig gode venner, og besluttet å hjelpe hverandre. Tripti Ma har hatt *savikalpa samadhi*.

Gauri Ma var en kjent sannyasini, og den eneste etter Sri Ramakrishna. Hun startet en kvinneashram i Kalkutta i 1895, basert på Ramakrishnas idealer og inspirert av Ramakrishnas kone, Sarada Ma, som ofte besøkte senteret. Gauri Ma var en stor foregangskvinne for sannyasinis i India, og hun var omkring 24 år eldre enn Sri Ananda. I dette livet var det bare fem års forskjell på oss, i Tripti Mas favør. ¹⁾

Samme kveld kom Kari Ada fra Os, som etter det ble fast inventar på Shantibu så lenge Paramananda var der. Hun ble travelt opptatt i kjøkkenet sammen med Tripti Ma, for hver eneste dag kom det mange mennesker som ville treffe Paramananda, og flere av disse overnattet også gjerne. Allerede søndagen i den uka var det fullmåne, som i India betydde *Guru Purnima*, og flere India-tilhengere kom på den dagen for å bli initiert av Paramananda, og som alltid ble det masse *satsanga* med ham hele dagen og natta til ut i de tidlige morgentimene.

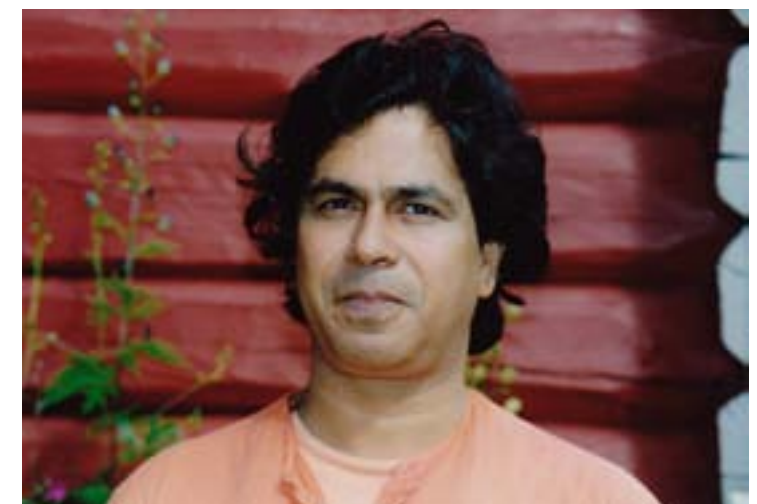
Den 16. juli tok Kari Ada ham med seg på en flytur til sitt hjemsted Lyngseidet i Troms, hvor hennes foreldre bodde. Der ble han hele resten av måneden og var ikke tilbake på Shantibu før lørdag den 31. juli. Den dagen kom også Andreas fra Sverige, Knud og Kari, Kjetil Thorsen, samt to av Knuds studenter ved NTH i Trondheim som hadde Tronfjell Fredsuniversitet som sin hovedoppgave. Min søster Kristin og hennes familie hadde allerede kommet kvelden før. Paramananda snakket derfor mye om Fredsuniversitetet den kvelden.

Over: TriptiMa og Paramananda på Shantibu, Alvdal, sommeren 1993.

Under venstre: Paramananda, Bryan, TriptiMa, Kari (Glenns samboer), Glenn, David (sønn), Ole (Bjørns far), Bjørn, Eva, (Bjørns mor), Trond (Bjørns bror), og Kari Ada på Shantibu. Under høyre: Paramananda skjærer et stykke av sin favoritt, hjemmelaget bløtkake!

Nederst: Paramananda foran kontoret på Shantibu. Alle fotos: BP 1993.

Gauri Ma ca. 1900. Det eneste kjente bildet av henne. Fotografen er ukjent.

Tripti Ma i Banagram, India, 1984. Legg merke til hvordan begge holder hendene sine i de to bildene. Foto: BP.

Over: Paramananda med Sandra, 3 år, på Os hos Torleif og Anne Siri, sommeren 1993. Foto: Torleif/Anne Siri.

Under: Paramananda og pilot Svein Ellingvåg, Tynset, før flyturen. Foto: Torleif Sund.

Flybilde av Fredsplatået tatt av Paramananda! Monumentet skimtes såvidt nøyaktig i sentrum av bildet.

Under til høyre: TriptiMa, Kari Ada og Paramananda blir orientert om det nye biblioteket i Alexandria, Egypt, av arkitekt Kjetil Thorsen på hans kontor i Snøhetta, Oslo. Begge fotos: BP.

Hele den neste uka var Paramananda på Os hos Torleif og Anne Siri. I løpet av de dagene ringte Trishan fra India og fortalte at Tapeswarananda var blitt bitt av en farlig giftslange og lå på sykehus med dialyse, samt at det var blitt oppdaget en stor kreftsvulst i hjernen på Tarun. Begge tilfellene var svært alvorlige og kritiske, og Paramananda sa til og med ved en anledning at Tapeswarananda, som var en gammel mann, kom til å dø nå. Resultatet ble likevel at Tapeswarananda overlevde, mens unge Tarun døde. ²⁾

Søndag 8. august ble det en flytur med et lite privatfly over Tynset, Alvdal og Rondane, hvor Paramananda en liten stund også fikk holde i spakene. Det var vår venn Svein ved Tynset Flyklubb som tok han, Torleif og Anne Siri med opp. Først var det meningen at jeg skulle være med, men Anne Siri var fast bestemt på at det var hun som skulle fly og ikke meg, og fikk altså viljen sin. Etterpå sa Paramananda at ifølge «Den Guddommelige Planen» var det jeg som skulle ha vært med opp i flyet og ikke Anne Siri, men det ble allikevel Anne Siri. Så det er tydelig at individuell vilje kan forandre den guddommelige viljen! Noe liknende hadde Paramananda også gitt inntrykk av når det gjaldt Fredsuniversitetet da han ved en anledning uttalte at:

Det er ikke mitt prosjekt, men ideen ble akseptert av Det Guddommelige.

Hos Knud og Kari på Ljan i Oslo, før Paramanandas avreise fra Norge, høsten 1993.

Øverst til venstre: Knud, Kari, Paramananda, TriptiMa, Kari Ada og Bjørn. Foto: Knud Larsen (selvutløser).

Øverst til høyre: Knud og Kari hadde et herlig sted; her verandaen i ettermiddagssol, med TriptiMa, Kari og Knud, mens Paramananda slapper av i en godstol under den store hengebjørka ute i hagen utenfor, med utsikt over Oslofjorden (over, høyre). Begge fotos: BP.

Paramananda fikk alltid god hvile blant furutrærne hos Knud og Kari på Ljan (over, venstre). Foto: Knud Larsen.

En annen ting som kom opp på denne tiden, var Paramanandas uttalte ønske om å gjøre *kayakalpa*, som innebar at han ville utvide sitt liv med en ny livssyklus på 47 år. Som nevnt tidligere, snakket han med meg om dette i Banagram første gang i mai 1989, og han nevnte det igjen samme sted den 3. november 1990. Nå kom det altså igjen på tale etter at Torleif tok med ham og Bryan, som hadde kommet tre dager tidligere fra England, til Anne Siris hytte i Rondane neste helg. Paramananda og jeg hadde allerede vært med dit i 1989, så dette var andre gangen Paramananda var der. Da de kom tilbake til Shantibu og jeg ved en anledning ble alene med ham, sa han til meg:

Jeg tenker å gjøre *kayakalpa* her i Norge i fremtiden. Men da trenger jeg å være fullstendig alene i flere måneder. Jeg tenker at det vil være bra å gjøre dette i Rondane. Du kan også gjøre *kayakalpa*.

I de neste årene ble det derfor brukt mye tid på å prøve å få til at Paramananda igjen kunne få ett års oppholdstiltalelse i Norge, og vår juristvenn Harald i UDI prøvde på forskjellige måter å få dette til gjennom bl.a. forslag til lovendring.

Etter noen få dager på Shantibu reiste vi med Paramananda mot Oslo via min søster Kristin på Gaupen i Ringsaker, Anne Siris familie på Moelv og Brandbu Folkehøgskole. Dette tok til sammen seks dager, og Paramananda fikk også tid til et besøk alene hos Saswati på Gjøvik en av disse dagene. I Oslo bodde vi hos Knud og Kari på Ljan, hvor vi ankom 24. august, samme dag som Bryan reiste tilbake til London. I Oslo traff vi mange venner, og en av dagene besøkte vi også Kjetil Thorsen på hans kontor i Snøhetta.

Etter bare knappe to måneder i Norge denne gangen, på fredag 27. august, tok vi alle farvel med Paramananda, som fløy tilbake til Usha og venner i Tyskland, og etter tre uker der fløy videre til Bryan i England. Først den 6. oktober reiste han tilbake til India. Det ble et kort og intenst besøk av Paramananda på Shantibu denne gangen, med mange mennesker som hele tiden ville treffe ham. Rett før vi kjørte fra Shantibu mot Oslo, smilte han litt lurt til meg og sa:

Bjørn, jeg tror at du vil ha en bil neste gang jeg kommer!

Dette kom veldig overraskende og hørt helt usannsynlig ut. Da alle mine venner tok lappen som 18-åringer, var jeg nesten litt stolt av å ikke ta den, og tenkte at jeg aldri ville komme til å ha bil. På Shantibu hadde jeg endog fantasert om å ha hest, så at jeg plutselig skulle ta bilsertifikat og kjøre rundt i bil, virket både fjernt og urealistisk. Men hans ord virket i meg, og bare få dager etter at Paramananda hadde reist, begynte jeg å tenke på at jeg måtte skaffe meg en bil. Den 8. desember det året sto jeg med førerkortet i handa, og den 20. januar 1994 hadde jeg kjøpt min første bil til kr. 15.000,- som Kari Ada betalte.

Allerede under det første besøket i Norge hadde Paramananda lært meg detaljert hvordan jeg skulle lære bort meditasjon og foreta innvielse av andre, og således autorisert meg for denne oppgaven. Før han reiste denne gangen, ba han meg om å begynne innvielse i stor stil i Norge, og la til at jeg skulle ta 500 kroner pr. person. Dette var helt ulikt den Paramananda jeg hadde lært å kjenne, som aldri gjorde noe i stor stil og aldri tok seg betalt for en tjeneste. Siden det absolutt ikke var noen respons i meg til dette pålegget, gjorde jeg aldri noe med det. Faktisk tok jeg det ganske umiddelbart som en test fra ham på om jeg hadde noen grådighet i denne retningen.

Men det skulle snart vise seg at dette godt kunne ha blitt en stor prøvelse, for de neste månedene etter at Paramananda hadde reist herfra, ble det tøffere for oss på Shantibu enn noen gang før etter at Tripti Ma hadde kommet. Vi hadde ikke noe innkomme, og arbeidet led nederlag på flere fronter, samtidig som noen også direkte motarbeidet oss. Der hvor vi syntes vi hadde hatt framgang til nå, så det plutselig ut til å gå tilbake igjen, og mange forhold gikk fra å være stabile og forutsigbare, til å bli helt det motsatte. Jeg skrev derfor flere brev til Paramananda gjennom høsten og vinteren og beskrev den vanskelige situasjonen for ham. Første del av et brev

fra ham helt i slutten av året, skrevet fra hans ashram i Azimganj hvor hans fødselsdag alltid ble feiret, viser hans råd og omsorg for mitt velbefinnende i denne situasjonen:

Azimganj, 30.12.1993

«Kjære Atman Pakhi*,

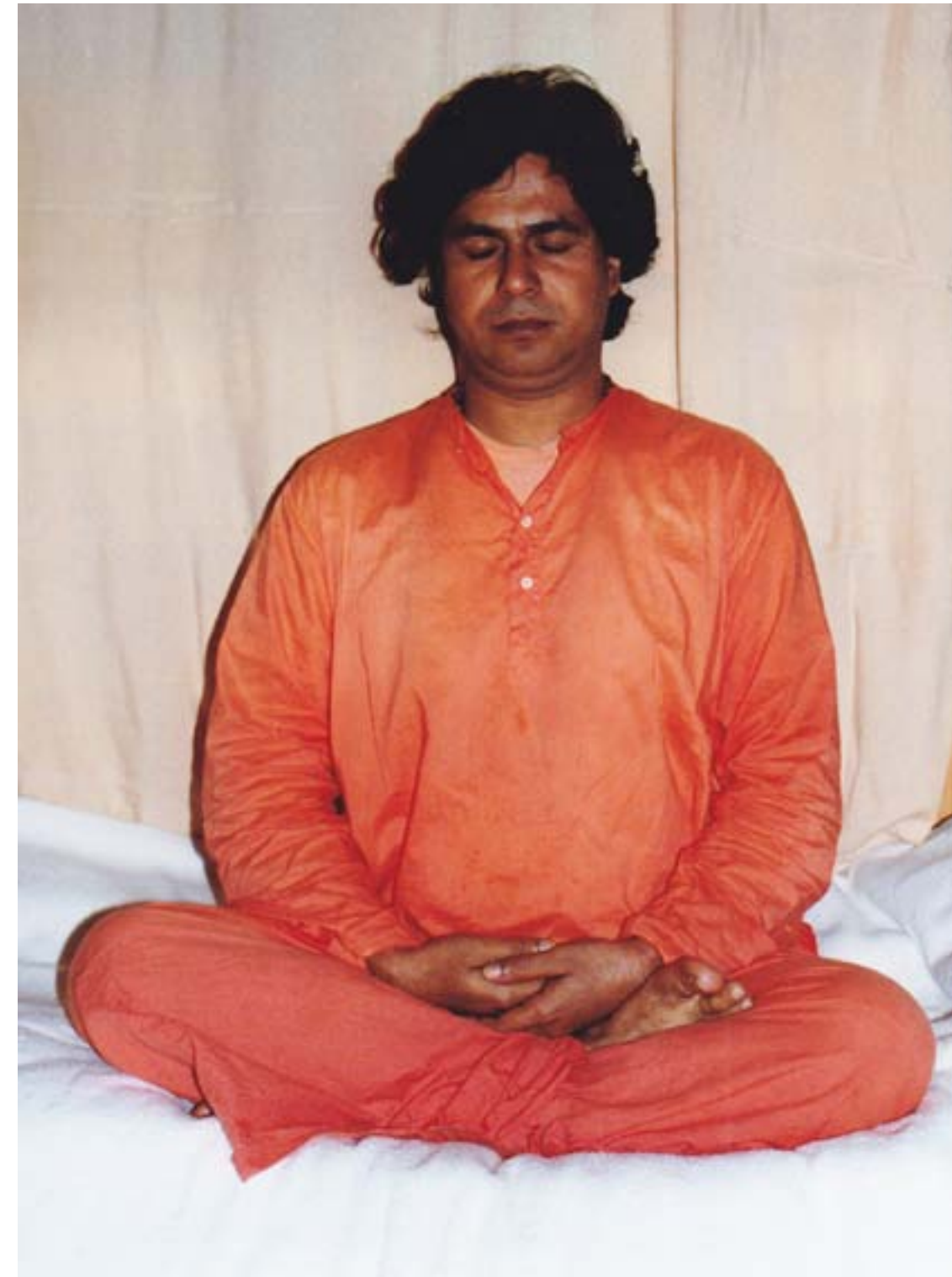
Jeg har mottatt ditt brev. Ikke vær deprimert. Når noen framstår for å gjøre et godt arbeid, vil han kunne møte mange angrep og problemer. Da vil han måtte trosse alle disse og fortsette. Gud hjelper dem som arbeider for alles beste, og du gjør det. De som arbeider for alles beste er velsignet. Fortsett med ditt arbeid uten tanke på uheldige omstendigheter.»

*(Paramananda kalte meg noen ganger for «Pakhi», som betyr 'fugl' på bengali, på grunn av min store fascinasjon og interesse for fugler.)

Dette var ting jeg allerede hadde erfart mange ganger tidligere i mitt liv og visste godt, men det var alltid betryggende å høre slikt fra Paramananda og således få bekreftelser fra ham. Jeg fortsatte derfor arbeidet med nytt mot og holdt ut alle prøvelsene, og først fra og med sommeren det neste året ble det grunnleggende, positive forandringer, særlig med hensyn til økonomien. Neste gang Paramananda kom til Shantibu, spurte han meg om hvordan det hadde gått siden sist han var der – om jeg hadde fått innviet mange og tjent mange penger. Og da jeg med et smil svarte negativt, var han tydelig fornøyd. Men selv om han skulle ha ment dette og faktisk ville ha meg til å gjøre det, ville jeg likevel ikke ha fått meg til å utføre noe slikt, siden det strider så dypt imot min natur å drive «God-business». Men heldigvis var det ingen fare for at Paramananda virkelig hadde villet at jeg skulle gjøre det. Et av Paramanandas mest tydelige karakteristika var nettopp at han ikke utnyttet hverken sin egen posisjon eller sine mange tilhengers beundring til å framheve seg selv eller berike seg på noen måte.³⁾

Venstre: Paramananda ved enden av bordet slik han pleide å sitte i stua på Shantibu. Foto: BP.

Under fra venstre: Kari Ada, TriptiMa, Ann Kristin, Unni (Johnnys partner), Paramananda, Espen (Unnis sønn), og forfatteren. Foto: Johnny Plåt.

Paramananda på Shantibu, Alvdal, sommeren 1993. Han poserer her for fotografen i tømmerhuset («kontoret»). Foto: BP.

Paramananda i stua på shantibu. Foto: Espen.

Paramananda og Bjørn hos Knud og Kari på Ljan utenfor Oslo.
Foto: Knud Larsen.

FOTNOTER

- 1) Første gang jeg så bildet av Gauri Ma, før Paramananda fortalte meg om henne, følte jeg straks at «det er jo Tripti Ma!» Gauri Ma var kjent for sin sterke vilje og gjennomføringskraft, eller evne til å få utført det hun bestemte seg for – som er nøyaktig et av de mest fremtredende karaktertrekkene også for Tripti Ma!
- 2) I Tronfjellposten Spesialutgave Nr. 9. uke 34, har jeg feilaktig skrevet at Tarun døde i 1998, og det er heller ikke riktig at

han tok *sannyasa* sammen med den såkalt «2. generasjonen» – han tok *sannyasa* før dem, og døde altså sommeren 1993.

- 3) Men når dette er sagt, sa Paramananda også at man burde følge det som er vanlig i det landet man er og arbeider i. Han var derfor ikke fremmed for at man skulle ta penger for eksempel kursvirksomhet.

ORDLISTE (forenklet)

- atman** – Selvet, hvor Værens enhet hviler, innbefattet mennesket, naturen og Gud.
- avatar** – guddommelig inkarnasjon; det guddommelige nedstigning på Jorden (i hinduismen er det ti *avatarer* i Skapelsen eller evolusjonen).
- Gauri Ma** (1857-1938) – den eneste sannyasini etter Sri Ramakrishna; **Tripti Mas** forrige liv.
- Guru Purnima** – fullmånen i juli da guruen tilbes og feires.
- kayakalpa** – yogisk vitenskap som fornyer og utvider den fysiske kroppens livssyklus.
- Pakhi** – ‘fugl’ (bengalsk uttale for sanskrit ‘*pakshi*’); forfatterens kjelenavn gitt av Paramananda.
- sadhana** – ‘som leder rett mot målet’; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.
- samadhi** – ‘forening’ (‘sette sammen’ eller ‘bringe til harmoni’); fullstendig absorpsjon i meditasjon; det åttende og siste trinnet i klassisk yoga. Se *savikalpa samadhi*.
- Sarada Ma** (1853-1920) – også kjent som **Sarada Devi** og **Sri Sri Ma** (Holy Mother); Ramakrishnas åndelige ektefelle og en stor helgen.
- Saswati** – kvinnelig navneform som betyr ‘fullmåne’.
- satsanga** – ‘samling om sannhet’; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.
- savikalpa samadhi** – når sinnet er blitt en enhet; «universelt sinn» eller «supersinn» (men like fullt sinn, til forskjell fra *nirvikalpa samadhi*, som er uten sinn). Se *samadhi*.
- Sri Ananda, Swami Sri Ananda Acharya** (1881-1945) – født i Bengal, India, i en kongelig slekt, men ble en sannyasin allerede som ung gutt, reiste med båt til England i 1912 etter en åpenbaring i Himalaya, og kom til Norge ved utbruddet av 1. verdenskrig i 1914, levde på Tronsvangen i Alvdal, Norge, fra september 1917 til slutten av 2. verdenskrig; gjerne bare kalt **Anandacharya** i denne boka, da det var det navnet Paramananda brukte om ham. Den eneste fullstendige biografien om ham er skrevet av Bjørn Pettersen: *Baral – Vismannen på Tronfjell. Swami Sri Ananda Acharya. En biografi og antologi*. Tronfjell Fredsuniversitet 2018 (ISBN 9788269032611); og Amazon 2020 (ISBN 9789269032635).
- Sri Ramakrishna** (1836-1886) – den mest kjente indiske helgen og *avatar* i moderne tid, som levde i Bengal og som ved sin *sadhana* forente alle indiske, åndelige tradisjoner, samt alle de store religionene i verden. Se *avatar, sadhana*.
- Tapeswarananda, Swami** – sannyasin fra før han møtte Paramananda; han som ble sendt for å hente forfatteren i Rishikesh; forlot nylig sin kropp 106 år gammel.
- Tarun** – forfatterens gode venn som døde i 1993, og som Paramananda gjorde til sannyasin kort tid før han døde.
- Tripti Ma** – en av de nærmeste kvinnelige disiplene til Paramananda, født 1. juli 1950, med sannyasini-navnet **Samhita Prana**.
- Trishan** – en av de nærmeste mannlige disiplene til Paramananda, født 19. april 1957, som senere tok sannyasi-navnet **Swami Paramaewarananda**.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.